

Hồi 4

Hiệp Lê Sơn Tế Mộ

Mặc dù biết gặp tay cao thủ, nhưng... sự giúp đỡ xuất phát nơi lòng nghĩa hiệp, chàng tự nhiên nhảy đến nâng đỡ cụ già.

Cụ già sau khi đứng vững vội vàng thốt:

- Cảm ơn cậu nhiều lắm...!

Văn Tử Lăng khẽ cười:

- Đường núi dốc cheo veo, lão tiền bối lại uống rượu quá lượng rồi đấy.

Cụ già cất giọng khàn khàn cười to:

- Cậu bé nói đúng! Tửu lượng của lão chỉ năm thang, hôm nay uống một đấu, tự nhiên hơi quá lượng...

- Đêm đã khuya, lão tiền bối lần mò đi đâu thế?

Tay vuốt chòm râu ngắn, cụ già khẽ đáp:

- Tế mộ...

- Tế mộ... Sao lại chọn đêm khuya thanh vắng?

- Già này viếng mộ chẳng cần giờ giấc. Sau khi uống rượu nếu cảm thấy hứng thú, lão lập tức đi ngay!

Tử Văn nheo mày, tiếp:

- Lão tiền bối viếng mộ ai đấy?

Đưa tay chỉ về phía trước mặt, cụ già cười đáp:

- Lão sẽ viếng mộ ấy!

Theo hướng tay chỉ, Văn Tử Lăng đưa mắt nhìn. Nơi giữa rừng tùng bá, dưới hai rặng sơn phong cao vút, yên nghỉ một tòa mộ địa.

Tuy cách đấy hơn trăm tượng, nhưng mấy chữ to tướng trên tấm mộ bia đồ sộ có thể nom thấy được:

Túy Tâm Tiên Tử Chi Mộ.

Một mối hoài niệm và cảm xúc vội dâng lên trong lòng chàng trai trẻ...

Chuyện tình diễm lệ, truyền tụng mười mấy năm trời, thực hư chưa rõ, hiện tại đứng trước mộ phần của một tài hoa quá cố, lòng chàng sao khỏi bồi hồi xúc động.

Cụ già cũng nghẹn ngào đứng lặng giây lát, đoạn thở dài một tiếng rồi lần mò bước đến bên mộ bia.

Bao vải từ trên vai được tháo đem xuống và mở ra. Tuy chỉ thô sơ vài món trái cây, nhưng đối với lão có vẻ trịnh trọng vô cùng.

Bình rượu cũng được mở ra, lão nốc trước vài hớp, đoạn cất tiếng khàn khàn khẩn vái:

- Túy Tâm Tiên Tử! Lão đây... Hiệp Lê Tửu Tẩu, từ phương xa đến tế, hương hồn nàng có linh xin về chứng giám...

Chẳng để ý đến việc có mặt của Tử Lăng một bên, lão liền cất giọng hát:

"Tân nguyệt như câu thuyền bích lạc,

Tinh quang vân ảnh lưỡng mê ly..."

Văn Tử Lăng nheo mày hỏi:

- Túy Tâm Tiên Tử cùng lão tiền bối có liên hệ về họ hàng chứ?

Hiệp Lê Tửu Tẩu đưa tay vuốt chòm râu xồm đáp:

- Không... Chẳng có họ hàng chỉ cả...

- Là nhĩ...! Chẳng liên hệ chỉ sao tiền bối phải khổ công tế mộ...?

- Ô! Mục tiêu của gia này đi tế là có hai điểm:

Một: Trung thần hiếu tử.

Hai: Liệt nữ trinh phụ.

Ngẫm nghĩ giây lâu, Tử Lăng hỏi tiếp:

- Cái chết của Túy Tâm Tiên Tử hồi mười bảy năm về trước chắc đã gieo vào lòng lão tiền bối một mối cảm hoài vô hạn, nên mới thường đến đây tế mộ chứ gì...?

Không cần biện bạch, Hiệp Lê Tửu Tẩu buông lời nói băng quơ:

- Ngoài ra gia này còn viếng mộ một vài kẻ khác nữa.

- Ai đấy thưa tiền bối...?

- Một là đại gian ác bá, hai là vô sỉ tiểu nhân...

- Ô! Lão tiền bối khéo khôì hài đấy!

Lời nói chưa dứt, bỗng nhiên có tiếng tà áo xao động cùng chân bước nhẹ từ xa thoảng đưa đến...

Lặng lẽ cho tay vào áo, nắm chặt thanh Túy Tâm Kiếm, Tử Lăng chuẩn bị ứng chiến.

Dường như chẳng hay biết gì, Hiệp Lê Tửu Tẩu vẫn ung dung nhắm rượu, một mặt tự lẩm bẩm:

- Nhân sanh hữu tử tu đương túy, Nhất trích hà tăng đảo cửu tuyền... Hà... Hà... Người đòi có rượu lẽ nên say, Một giọt chưa từng đến cửu đài! Túy Tâm Tiên Tử! Nàng có nghe không? Nàng có uống được rượu của ta tế nàng không?

Cử chỉ điên cuồng của cụ già làm Tử Lăng kinh ngạc không ít...

Một ý nghĩ thoáng qua, chàng ngồi thụp xuống bên lão, giả làm như hai bạn đồng đương tế mộ.

Trong giây phút...

Một cụ già râu bạc tuổi gần bảy mươi, có vẻ tiêu phong đạo cốt, lưng giắt cây phát trần, chậm rãi đi đến bên hông hai người.

Lão đạo trưởng có đôi mắt sáng như sao băng, thoạt trông đủ biết là tay cao thủ thượng thặng.

Đầy vẻ nghi hoặc, lão quắc mắt nhìn Hiệp Lê Tửu Tẩu.

Vấn Tử Lăng nhủ thầm:

"Khí phách của lão lỗ mũi trâu này có vẻ là thủ lĩnh của một môn phái. Nhưng mình chưa biết được lão là ai."

Sự chú ý của lão đạo trưởng chỉ tập trung vào Hiệp Lê Tửu Tẩu...

Như không biết có người ở sau lưng, lão vụt kêu vang lên:

- Túy Tâm Tiên Tử! Nàng chết một cách quá ư thảm khổ. Hóa công! Ông nỗ ganh chỉ một kiếp hồng nhan?

Than xong, ông vội giơ cao bình rượu, tu một hơi dài...

Cử chỉ của lão làm đạo trưởng kinh ngạc không ít!

Hơi khó chịu, đạo trưởng nheo mày cất tiếng gọi:

- Ô kìa! Lão già kia.

Bình rượu được đặt xuống, Hiệp Lê Tử Tẩu chậm rãi quay mình lại:

- Người gọi ta đây ư?

Lão đạo trưởng gần giọng:

- Lão đến đây đã được bao lâu rồi?

- Một ngày...

- Cho bần đạo hỏi thăm chút việc! Hôm nay có người nào đến đây chưa?

- Ồ...! Rất nhiều...

Đưa ngón tay lên nhắm đếm, lão cười hì hì tiếp:

- Bình thường nơi đây vắng bóng người, hôm nay cộng thêm lão đạo trưởng, nữa cả thầy là tám...

- À...! Không lẽ bần đạo đến trễ... Chẳng hay họ là những người thế nào?

Tay vỗ trán ra chiều suy nghĩ, Hiệp Lê Tử Tẩu nhanh nhẩu kể:

- Hai vị hòa thượng, hai đạo trưởng, hai lão già, còn thêm một ni cô.

- Hãy cho bần đạo biết mau, họ đi về hướng nào?

- Lúc nãy một lão hòa thượng gầy có bảo với lão rằng, đi sau còn một người bạn, chính đạo trưởng đấy chứ gì?

Lão vỗ tay cười ha hả tiếp:

- Phải rồi, lão bảo rằng người bạn ấy là đạo trưởng Côn Luân Sơn!

- Bây giờ họ đi về phía nào?

- Họ đến Đoạn Hồn Nhai đợi đạo trưởng.

- Bần đạo đã đến đây mấy lượt, nhưng nào có nghe đến tên Đoạn Hồn Nhai?

Hiệp Lê Tử Tẩu đưa tay chỉ về phía trước mặt:

- Theo đường mòn này, đạo trưởng leo lên tận đỉnh sơn phong phía tả, rồi đi thẳng độ nửa dặm đường, nơi đấy có một vách đá cheo leo, họ đang chờ đợi trong một động đá gần đấy!

Bán tín bán nghi, đạo trưởng quắc mắt nhìn hai người giây lâu, rốt cuộc gật đầu đáp lễ:

- Đa tạ ân chỉ đường.

Nói xong, đạo trưởng tung mình nhắm đỉnh sơn phong bay nhanh như gió. Văn Tử Lăng nhin không được vụt bật cười:

- Tự nãy tới giờ, thái độ của lão tiền bối làm người ta không khỏi hồ nghi. Thật ra, xem kỹ lại tài năng, thì chẳng có người thế tục nào so sánh kịp. Nhưng tôi còn thắc mắc, chẳng hay tiền bối đánh lừa lão đạo trưởng ấy là có dụng ý gì? Thế ra cuộc hội họp của Bát Đại Chương Môn ở Hiệp Lê Sơn này tiền bối đã biết rõ?

Hiệp Lê Tửu Tẩu gật đầu:

- Già này định trêu chúng một phen đỡ buồn.

Văn Tử Lăng trầm ngâm nín lặng, cử chỉ của lão già càng bí mật thêm.

Bỗng nhiên.

Tiếng chân người lại vọng đến...

Lão vội đưa mắt hội ý với Tử Lăng rồi ngửa mặt than:

- Túy Tâm Tiên Tử! Nàng chết phải lắm! Người đời tự cổ ai không chết? Hà tất mang danh đặt Túy Tâm...! Già này lại kính nàng thêm một ly nữa!

Nói xong, nhỏ vài giọt rượu xuống đất, rồi đưa cả vò rượu lên nóc một hơi dài.

Mặt vẫn hướng về phía mộ phần, nhưng Tử Lăng biết sau lưng có một cao thủ vừa mới đặt chân đến...

Chàng lặng thinh chờ đợi...

Hiệp Lê Tửu Tẩu chui mép, quay sang Tử Lăng cất tiếng cười to:

- Này cậu! Túy Tâm Tiên Tử kể cũng đáng lắm. Nàng để lại trên thế gian một mỹ danh. Một gã say như ta vì câu chuyện bi thương của nàng làm cảm động, nên mười mấy năm rồi, thường thường đến đây thăm viếng...

Tử Lăng ăm ớ vờ như biểu động tình.

Người đứng phía sau không nhẫn nại được nữa, khẽ ho một tiếng, rồi gọi to:

- Lão già kia...! Người đang làm gì đấy...?

Hiệp Lê Tửu Tẩu chậm rãi quay lại đáp:

- Viếng... mộ, bộ nhà ngươi không mắt hay sao?

Nghe câu trả lời xác xược, người lạ có ý hơi giận, nhưng trông kỹ lại cụ già hơi có vẻ lẩm cẩm, hẳn đổi giọng hòa dịu:

- Trời đã khuya, hai người sớm rời khỏi đây...

Hiệp Lê Tửu Tẩu vênh râu cãi:

- Già này muốn đi hay ở tùy thích, việc gì đến kẻ lạ?

Hai người đang đấu lý, Tử Lãng quan sát kẻ mới đến.

Kẻ vừa đến là một cụ già bảy tám mươi tuổi, vóc dáng gầy cao, lưng quyền nhô lên, vai đeo trường kiếm, chuôi kiếm buông xuống một chùm tơ màu tía, rung rinh chói mắt. Thoạt trông có vẻ uy phong lẫm liệt.

Chàng thầm nghĩ:

“Lão này đích thị là Hoa Sơn Phái Càn Khôn Tẩu Nam Vô Úy! Vì chuôi kiếm có chùm tơ màu tía là ký hiệu của lão.”

Nam Vô Úy gần từng tiếng:

- Sự có mặt của lão phu ở đây là việc may cho hai người, phải biết vùng này hoang vu và nguy hiểm...

Hiệp Lê Tửu Tẩu gật gù như có vẻ đồng ý:

- Đa tạ lời chỉ giáo, nhưng ngoài việc viếng mộ, lão còn một việc quan trọng hơn.

- Việc quan trọng! Có thể nói cho lão phu nghe được chứ?

- Đợi một bằng hữu...

- Ố...! Ai đấy?

- Tên người ấy vang dậy khắp giang hồ, chính là thủ lĩnh của phái Côn Luân, biệt hiệu là Vân Trung Tử...

- À! Hẳn hẹn gặp người tại đây?

Tỏ vẻ đắc ý, Hiệp Lê Tửu Tẩu tiếp:

- Phải đấy! Mục đích của lão một là viếng mộ, hai là đợi bạn già, nên sẵn rượu đây nốc vài ly đỡ lạnh...

Tỏ vẻ hồ nghi, Nam Vô Úy hỏi:

- Tại sao giờ này chưa đến?

- Chưa biết nguyên do nào lão đến trễ?

- Đối với Côn Luân Đạo Trưởng lão phu có gặp qua đôi lần, lúc này nơi chân núi, một bạn hữu đã lôi hấn đi làm khách, lão đây chắc phải đợi đến mấy ngày cũng không chừng!

- Ta quý trọng chữ tín, dù đợi đến mai cũng không sao!

Thái độ nóng nảy sốt ruột, làm thần sắc Nam Vô Úy biến đổi hẳn:

- Vân Trung Tử có cùng người nói rõ, nguyên do của sự hội kiến này không?

Với vẻ chân thành đưa tay chỉ mộ, Hiệp Lê Tửu Tẩu đáp:

- Vì nàng đấy!

- Tại sao lại vì nàng?

- Ngoài Vân Trung Tử ra, già này không thể tiết lộ cho kẻ khác biết được.

Sát khí vụt nổi lên ở nét mặt Nam Vô Úy, lão chụm năm ngón tay lại, định nhắm vào Hiệp Lê Tửu Tẩu xuất thủ tấn công.

- o O o -